

JO McNALLY

PALJAJALU
TÄHISES ÖÖS

Originaali tiitel:
Jo McNally
Barefoot on a Starlit Night
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Jo McNally
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12437723
ISBN 978-9949-87-173-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Pühendatud naerusuisele iirlasele,
kes kinkis mulle muinasjutulise elu,
millest ma ei osanud unistadagi.
Armastusega talle.*

TÄNUSÕNAD

Kõik, kes mind tunnevad, teadsid, et kirjutan ühel päeval romaani tõelisest iirlasest peategelasega. Tegevuspaigaks Iiri pubi. Koos rohelise õllega. Ma abiellusin kakskümmend neli aastat tagasi omaenda Bostoni iirlasega ja ta on mulle tutvustanud kõike iiripärast, kaasa arvatud ta sugulased smaragdrohelisel saarel. Selle raamatu tegevuspaik asub ühes väljamõeldud Iiri pubis New Yorgi Finger Lakesi piirkonnas. Ehkki ma olen külastanud arvukalt Iiri pubisid nii siin kui ka Iirimaal, tahaksin ma eraldi välja tuua meie lemmiku – Kitty Hoynesi Iiri pubi ja restorani Syracuse'is New Yorgis. Selle omanik David Hoyne on enam kui kakskümmend aastat tekitanud meis oma õllede, maitsva toidu, suurepärase muusika ja hiilgava Iiri kohviga teretulnud tunde.

Olen tänulik Nicole Allaouilt saadud info eest tööviisade ja elamislubade kohta.

Üks selle loo tegelastest põeb rinnavähki. Kahjuks tean ma mitmeid sõpru ja pereliikmeid, kes on pidanud võitlema või võitlevad selle haigusega praegu. Rinnavähki haigestunute ellujäämise protsent kasvab aastatega, kuid see haigus röövib siiani liiga palju elusid. Osa selle raamatu müügitulust annetakse Susan G. Komeni Kolme Päeva Kõnniks, mis on annetusi koguv üritus, mida toetab ka minu

armas sõber ja rinnavähi seljataja Donna B. Kui sul on rinnavähk, siis palun otsi üles nende võrratud tugigrupid päriselus või internetis. Ma olen paaril nende internetikohtumisel osalenud ning tunnen aukartust nende naiste ja selle ees, kuidas nad üksteise tuju üleval hoiavad.

Ning, daamid – ärge lükake mammograafiat edasi!

ESIMENE PEATÜKK

SEE MCKINNONI PERE koosolek, mille ta kokku oli kutsunud, oli täpselt selline, nagu Bridget McKinnon oli oodanud – täielik tsirkus. Ta põrnitses oma nõbusid, kes istusid köögilaua ääres, kuid ainus, kes ta teravaid pilke märkas, oli ta vanaema. Mamma silmad särasid allasurutud naerust. Mis ei aidanud kuidagi.

Kelly kritseldas midagi oma märkmikku. Michael vaatas kavala, salapärase muigega oma telefoni, eirates kõiki, kes temaga ühes ruumis viibisid. Ta kaksikõde Mary üritas rahustada oma kaheaastast poega Nathanit, kes tõstis kisa, sest tahtis talle sülle ronida. Seal polnud eriti ruumi, sest Mary oli seitsmendat kuud rase, oodates oma kolmandat last. Väike Nathan potsatas Mary kõrvale põrandale, pani käed risti rinnale ja vaatas oma emale vihaselt otsa. Ta perekonnanimi võis ju Trask olla, aga tal oli ehtne McKinnoni iseloom.

Nathani vanem õde Katie jooksis nende juurde, Mary telefon käes. „Emme! Ma sain sellega hakkama! Ma sain viieteistkümnendast tasemest edasi!“

Kõik peatusid, et vaadata mängu viieaastase tüdruku käes. Selle jaoks leidsid nad aega, aga Bridgeti kuulamiseks mitte. Nii tavaline. Bridget vaatas nimekirja enda ees ja pööras selle ohates teistpidi.

Ta oli veetnud suurema osa elust, üritades oma sugulasi korrale kutsuda. Näis, et see ei õnnestunud tal ka täna.

Mary kallistas ühe käega oma tütart. „Suurepärane töö, kullake! Ole hea laps ja võta Nathan endaga elutuppa kaasa, eks?“

Nathan tõi kuuldavale kileda pahameelekarje, millele järgnes Katie protest.

„Emme, ei! Ta võtab mu telefoni ära ja ajab mu mängu sassi! Miks ma pean alati temaga ühes toas olema? Ta on nii...“

Mary sikutas Nathani püsti ja pühkis ta pontsakatelt põskedelt pisaraid, samal ajal kui rääkis Katiega. „Ma olen kindel, et sa tahtsid öelda, et ta on nii nunnu ja et sa armastad oma venda väga, eks? Ära ole draamakuninganna! Me lõpetame siin varsti. Võta oma vennal käest ja minge!“

Bridget nägi üheks põgusaks hetkeks võimalust „koosolekul“ ohjad haarata. Aga enne kui ta kõnelda sai, paisati köögiuks lahti. Sisse tormas Timothy McKinnon, kes igal sammul vabandas. „Vabandust, vabandust, vabandust! Kas ma magasin koosoleku maha? Ma vannun, et Zaniya esimese trimestri hormoonid teevad ta rahuldamatuks. Ma pidin voodist välja hiilima, et... oh... Vabandust, mamma! Ma ei näinud sind.“ Ta lükkas oma tumeda kastanpruuni juuksepahmaka laubalt ja potsatas Bridgeti kõrvale. „Mis tänase suure koosoleku teemaks on? Kas meie Bridget tahab perepubi mereteemaliseks teha? Või räägime jälle veinibaarist? Või on seekord tellistest laotud pitsaahju aeg?“

Bridget naeris, andes alla mõttele, et neid inimesi saab ohjata. Ta kägardas oma salvrätiku kokku ja viskas sellega Timi. Igal perel oli oma kloun ning Tim oli nende oma. Mees püüdis salvrätiku kinni ja viskas tagasi. Bridget üritas pahane olla, aga ta suutis mõelda vaid sellest, kui suurepärane isa nutikast ja suure südamega Timist seitsme kuu pärast saab.

„Mõte mereteemalisest restoranist, mis asub järveäärses linnas, pole üldse nii pöörane.“ Bridget vaatas neile kõigile otsa, nähes Mike'i puhul vaid pealage, sest mees jätkas oma telefonis kirjuta-

mist. Seekord viskas Bridget salvrätikuga teda ja Mike pani telefoni lauale, näidates talle enne keskmist sõrme. „Ma tahtsin kokku saada, et saaksime Uue Alguse peo detailid lõplikult paika panna. Ja selgeks teha, kes uurib väliterrassi detailplaneeringu kohta, mille ma tahan sellel kevadel lisada.“

Mary raputas pead, krimpsutades nägu, kui kuulis kõrvaltoast oma poja ja tütre tülitsemist. „Praegu on jaanuar, Bridget. Miks me terrassist räägime? Ja kas õlleaiad mitte Saksa värk pole? Kas see ongi su järgmine idee sellele kohale elu sisse puhumiseks? Purple Lederhosen?“

Michael tõstis pilgu, libistades vargsi oma telefoni laualt maha. „See oleks vahva. Kuule, anna andeks, Bridg, aga kas me võime siin otsad kokku tõmmata? Mul on palju tööd.“

Bridget kahtlustas, et see väike muie mehe näol, kui ta oma telefoni poole kiikas, polnud mitte kuidagi ta advokaadibürooga seotud. Kas ta vanim nõbu oli lõpuks ometi armuella sukeldunud pärast seda, kui kaks aastat tagasi Becca kaotas?

Tim haaras laualt ühe mamma kuulsatest skoonidest. Ta suust lendas jahuseid raasukeksi, kui ta rääkis. „Sama siin. Ka mina olen töösse uppunud. Miks sa ei võiks selle rahaga, mille kavatsed terrassi peale kulutada, meid välja osta, kuni meil veel hing sees on? Pealegi, kas sa ei võiks meile selle peokava lihtsalt e-kirjaga saata? Meil on veel nädal aega...“

„Issand jumal!“ Bridget tõstis käed. „Kas te vihkate kõiki muutusi – kõikjal ja alati? Või on see nii ainult nendega, mida mina välja pakun?“

Michael kergitas kulmu, silmad lõbusalt säramas.

„Ausalt, Bridg? Sa kutsusid meid kokku, et ennast haletseda? Kas sul on ka selleks meie luba vaja?“

„Ma annan alla,“ ütles Bridget, näidates Michaelile keskmist sõrme. „Ma olen selles peres vist ainus, kellel organiseerimisvõime on. Mu isa tahtis, et Purple Shamrock oleks perepubi. Sellepärast ta selle meile kõigile jättiski. Nii et jah, ma tahan teid kaasata...“

Mike tegi, nagu hakkaks püsti tõusma. „Me ei palunud su isal seda teha. Sulle kuulub suurem osa ettevõttest, nii et tee, nagu tahad. Ma armastan sind, kullake, aga sa ei vaja iga väikse asja puhul meie nõusolekut.“ Ta osutas peaga Timile. „Ja võib-olla on tal terrassi osas õigus. Osta meie osa välja, enne kui kulutama hakkad!“

„Ma vannun, et teiega koos töötada on nagu metsikuid kasse karjatada.“ Bridget vajus toolil kõssi. „Teen, nagu tahan? Ma tahan, et baar hakkaks jälle raha sisse tooma. Ma tahan laenud tagasi maksta. Ning jah, ma tahan, et saaksin teie osa välja osta.“

Ta tahtis ka kodu, mis ei kurnaks ta keha ega rahakotti. Ta tahtis, et ta vanaema oleks terve. Ta tahtis ükski kord hästi magada, ilma et peaks muretsema kõikide nende asjade pärast, mida ta tahtis. Ta silmad kipitasid pisaratest. Seda juhtus viimasel ajal sageli. Mamma tõttas appi. Naisel pruukis vaid käsi tõsta ja kõik ajasid selja sirgu, jäid vait ja kuulasid. Michael istus uuesti toolile.

Maura McKinnon sai kolm nädalat enne jõule seitsmekümne kahe aastaseks. Mis oli nädal pärast seda, kui ta oli teada saanud, et alustab rinnavähi tõttu keemiaravi. Kuid ta mõjus oma ühe meetri ja kuuekümmend kahe sentimeetrise pikkusega sama hirmuäratavalt nagu alati. Mamma väitis kõigile, et ta „keeldub“ oma läikivaid tumedaid kastanpruune juukseid kaotamast, kuid Bridget oli viimase nädala jooksul märganud, et need olid ootamatult õhemaks jäänud. Mamma tumedad silmad olid terased ja huuled kriipsuks pigistatud. Ning ometi... Bridget nägi ta suunurgas tuksatust. Kogu selle kaose ja nägelemise keskel oma söögilaua ääres, kui ta oleks pidanud väsinud ja hajameelne olema, üritas ta mitte naerma puhkeda. Ta näis oma lapselaste energiast elavat.

„Te kõik sõltute mingil määral Purple Shamrockist,“ sõnas ta. „Mu abikaasa ei rajanud seda äri selleks, et laseksite sellel põhja minna. Taevast teab, et Bridgeti isa oli sellele piisavalt lähedal, enne kui suri.“ Ta osutas neile kõigile, kui rääkis. „Michael ja Timothy, ma tean, et teil mõlemal on nüüd oma karjäär, aga teie nimed on endiselt selle publi dokumentidel. Mary, kuna sul on kolmas laps tulemas,

siis peaks see sinu huvides olema, et publi teeniks nii palju kasumit kui võimalik. Ja, Kelly, taevane arm, lõpeta ometi see kritseldamine ja pane tähele! Shamrock on su ainus töökoht ja see maksab su ülikooli eest.“ Ka Bridget ei pääsenud mamma sõrmevibutusest. „Ja, tüdruk, meeldib see sulle või mitte, isa jättis pealikuks sinu. Nii et käitu sellena! Lõpeta see tilulilutamine ja tee, nagu paremaks pead. Sul on meie kõigi toetus.“ Ta vaatas lauas ringi. „Kas pole nii?“

Pärast Bridgeti väljapurset ja mamma noomimist hakkas nõbudel häbi. Kui aus olla, polnud mitte keegi neist palunud ta isal end oma testamenti panna. Kõik tahtsid, et Bridget ostaks nende osa välja. Aga kuni tal polnud võimalik seda teha – kui üldse kunagi –, olid nad sunnitud koos töötama. Mis tähendas sellistel koosolekutel käimist. Bridget tahtis, et nad oleksid osa ettevõttest. Ta puhises, tuletades endale meelde, et armastab neid kõiki. Vähemalt suurema osa ajast.

„Täna, mamma!“ Ta sirutas vanaema käe järele. „Ma pingutan väga, et kõike muuta, aga isa lasi sellel kohal alla käia. Ma tean, et te kõik tahate vabaks saada, aga ma ei saa teie osa veel välja osta. Kurat, oma sissetulekuga jaksan ma hädavaevu hüpoteklaenu tasuda.“ Mis oligi põhjus, miks ta otsis alumise korruse korterisse uut üürnikku. Rasked ajad ja nii. „See võib ebaloogiline näida, aga vahel tuleb raha teenimiseks seda kulutada. Näiteks laiendades sel suvel teenindusala, lisades terrassi. Maja taga asuv hoov ei leia mitte mingit kasutust ning sealt avaneb suurepärase vaade Seneca järvele. Me laseme võimaluse raisku, kui seda ei kasuta. Mul on teie toetust vaja, sõbrad.“

Kõrvaltoast kostsid vihased kraaksatused ja Mary tõusis püsti nii kiiresti, kui üks rase naine seda suutis. Ta osutas peaga Bridgetile, enne kui laua äärest lahkus.

„Simon tunneb ühte meest, kes tegeleb töö kõrvalt maastiku kujundusega. Võib-olla saab ta terrassi ehitamisel aidata. Ma küsin temalt täna õhtul. Praegu aga pean ma oma kaks kolemist koju viima ja pikali viskama.“ Ta heitis pilgu nende matriarhile. „Ja sina peak-

sid sama tegema, mamma. Heida veidikeseks ajaks pikali, ma helistan sulle hiljem!“

„Ma mõtlen peo jaoks vahetused välja,“ sõnas Kelly. „Saadan need sõnumiga kõigile.“

Mike ja Tim tõusid püsti, pakkudes peo korraldamiseks oma abi. Tim kallistas Bridgetit, sosistades talle kõrva.

„Pea püsti, nõbu! Ma astun täna õhtul läbi ja aitan sul korteri näitamiseks valmis seada, eks?“

Ja nii saidki ta nõbudest, kes olid ühed parajad nuhtlused, inimesed, keda Bridget armastas ja oma perekonnaks pidas.

FINN O’HEARN VAHTIS õudust tundes rohelist õlut oma klaasis. Ta oli kuulnud, et ameeriklased teevad selliseid asju, aga jessas, kes siis niimoodi head õlut rüvetab? Ta võttis ettevaatlikult ühe sõõmu. Ahaa, see selgitas asja! Polnud üldse hea õlu.

Ilmselt reetis ta näoilme vastikust, sest ta kaaslane puhkes naerma. Rick Thomas oli üle kahekümne aasta vanem kui tema, aga ta oli esimene, kellega Finn oli kolledžis tutvunud, kui kuu aega tagasi siia saabus. Rick õpetas ingliskeelset kirjandust. Finn keskaja ajalugu. Nad mõlemad olid raamatusõpradest poissmehed, kellele meeldisid vanad asjad ja sarkasm. Rick tõstis oma neonroheline õllega klaasi ja patsutas Finni seljale.